

Kristó Tibor

MÁRI

a kerítés szögletében
lepedővel álcázta anyám Márit
a szép cigányasszonyt amint
pléhteknőben mosakodott
miután anyaszült meztelenül
kibújt a kemencéből
ahol a búbost kitapasztotta
mert csak a sütőtér belsejében
tapogatózva lehetett kitapasztani
agyaggal kitömni a repedéseket
Mári értett hozzá vajon hányszor
hány helyen vetkőzött pucérra
s bujkált ki és be a kemencékbe
képzélődtem kamaszként
anyám elparancsolt a kerítés sarkától
onnan ahol mosakodott Mári
bezzeg az én fehér lepedőmet csomózta
a kerítés hevedereihez
hogy abban a rejtelmes háromszögben
lemoshassa magáról a sarat
szép barna testére rászáradó tapaszt
anyám minden ügyeskedése ellenére
mégis meglestem Márit
a cigány Vénuszt
azóta is ő az én nőideálom
agyagos teste lelkembe beleégett

VARÁZSSZEM

a rádió
kékes varázsszeme pislogott az éjszakában
s az öntvény kályha tűzteréből
a lyukacsos ajtón át
a kihunyó parázs fehér-kékes
már kihunyóban pirosuló fénnel villant
visszakacsintva a varázsszemre
a rádióból hangzott a szép magyar beszéd
kellemes meleg járta át a testet és a lelket
s János vitéz még Jancsiként indult világgá
próbáltam helyébe képzelni magamat
elmélázni jó meleg takaró alatt
ringatózni a gyönyörű hanghullámokon
míg pislogott a varázsszem
a Stassfurt barnás dobozáról naponta
törölgettem a port s fényesítettem
fehér fogait a hullámváltókat ez volt
a legértékesebb bútor a szobában
na meg a kaszten és az éjjeliszekrény
mert itt lelt otthonára a rádió
a varázsszem
mint valamiféle úrlény szeme
világított az éjszakában
s pislog most
álmaimban olykor

ANTENNA A KÚTGÉMEN

kerestük a jelt az
udvaron kertben pajták tetején
háztetőn fákon kapuzábén
hordoztuk a létra formájú
könnyű szereléket míg benn valaki

figyelte a tévé képernyőjét
havazik intette az ablakon át
a szomszéd csűrének oldalára
szegecselt tákolmánnyal fogta az adást
havazott a készülékben
a „pretyen” báránybőr kucsmában szónokolt
megszoktuk havazott nyáron is
nálam az alufémes antenna
a kútgémre szerelve
kicsiny Jákob-létraként
ágaskodott a felhős ég felé
szórta a jelt fehérén-feketén a képernyőre
s ha a kútostort a vödörrel
mélybe eregettem nem volt adás
s merhettem vissza a nem látott képeket
egyébként nem vesztettünk semmit
barátkozásunk jeleként hordoztuk az antennát
a szomszédnál már csak pajtája tetején
működött az eszkábált szerelék
néha éjszaka megbolydultak
káricsoltak kicsit a tyúkok
tapsikoltak szárnyaikkal
elgágogta magát a gúnár
talán ők is fogták a jelt
netán színesben látták az adást
esetleg
róka járt a közelben

HEMMER ÚR

sok foghíjas földműves
szántott vetett aratott akkoriban
egymás 25 áras földjeit is elszántották
verekedtek kiverték egymás fogait
a brigádos ha fájt a foga hát ráivott

télidőn ráérősebb volt a gazda
a kisváros rejtett pincéjében
rögtönzött rendelőjében
felkereste Hemmer urat
ahol fogat húzott s ha kellett
új fogat teremtett páciensének
tudták róla hogy nem volt
engedélye e szakma gyakorlásához
orvosi végzettsége se hozzá
Bukarestben híres fogorvos
professzor mellett gyakorolta
évekig a szakmát
a kisvárosban alig volt fogorvos
tán nem is volt egy sem
szerették Hemmer urat a dokit
fogakat húzott vésett csiszolt pótolta
zsibbasztót ritkábban használt
bámulatosan csavarta ki spirálos túvel
a foggyökérből az idegszálat
felmutatta lámpafénynél páciensének
reperálta a leroskadtt hidakat
s ha kellett újakat rakott a szájba
nem szűkölködött az amalgámmal
azzal a súlyos fémes anyaggal
tömte ki a lyukas fogakat
dúcolta alá a hidakat
a pártfunkcionáriusok is hozzá jártak
hova máshoz ha azt akarták hogy
új műfogsorral díszeljenek az emelvényen
vagy hogy kimutathassák fogaik fehérjét

Hemmer úr használati utasítása:
*lassabban ejtsék ki a szavakat
kevesebbet beszéljenek elvtársak
s jobban fontolják meg a mondanivalót
mert a nehéz amalgámtól fárad a száj
s ráun a nyelv is fölösleges járatására
mennyire igaza volt*

A SZOBOR

akkor hát úgy lesz esperes úr
szóval ne üljön álljon karddal kezében
jó támaszpont ez számomra is
még csak meg sem inog
ahogy a kard hegyével beleszúr a földbe
ez a hely a miénk volt s lesz esperes úr ahogy
mondja milyen pálinkája van kászoni oroszhegyi
vicei na az jó lesz jöhet aztán
hova akarja elhelyezni megfelelne a cinterem
töltsön még egy pohárával úgy nem jó
más pozícióra kell gondolni nézze csak
ott hol lenyugvóban a nap
arra tekint majd hisz keresztény volt
ne gyűjtsék tovább a rézmozsarakat
nem öntvényre gondolok esperes úr
hanem pléhre nemes lemezre
mert ez illik hozzá a legjobban
e finom fém dukál neki nem más
ebből fogom megformálni
úgy legyen művész úr az isten áldja
de nehogy elfelejtse fejről a koronát
úgy lett

SNITT

írjam oda az ő nevét is a többihez
kérelt Józsi a fenyőalji
amúgy sincs munkahelye ráférne kevés „kőtségpénz”
eregel majd ő is a tömegjelenetben
a templomdomb felé misére igyekvőkkel
amint a huncut szemű segédrendező
tölcsérszerű hangszórójából megadja a jelt
s elkiáltja: „snitt indulni most nepeknek”

s aki csak annyiban különbözött a falubeliektől
hogy a hasától felfelé kezdett keresztvetéshez
snitt hangzott egyre gyakrabban a falu piacterén
snitt felvétel indul F. a színész
dölyfös pózba vágja magát előtte lépdél
Széles Anna szemérmatosan mint menyecske
ahogy a forgatókönyvben meg volt írva
a szőke szépség látására
kigyűltek a falubeliek a piacra bámulták
csodálták milyen kár hogy épp
ezt a bambuló tömeget nem örökítette meg a kamera
ez nem volt megírva a forgatókönyvben
ők nem szerepeltek a lajstromon sem
melynek vezetésére engem kért fel a segédrendező
akit legényszállásomon gyakran megvendégeltem
esténként szilvapálinka mellett mindegyre bővült
a lista egyre többen kérezkedtek fel a névjegyzékre
már meghaladta a százat is a templomozó statisztéria
mindenki misére akart menni ünnepi feketében
ahogy szokás vasárnaponként kiöltözni
az asszonyok csepeszben férfiak fényezett csizmákban
(még az is aki addig kerülte a templomot)
snitt hangzott egy hónapon át szinte naponta
a fiatal bukaresti segédrendező naprakészen
fizette a „templomosokat” s tanulgatta nyelvüket is
aztán beleunt nehéznek találta
milyen kár hogy nem snittel még néhány hónapig
odalett a hópénz panaszolta
Józsi a fenyőalji

BALERINA

azért szoktam lábujjhegyen járni
hogy jól foroghasson ez a földgolyó
finoman pörgetem könnyű cipellőben

fehér fodros tütüben keringek
karjaimmal igyekszem elérni az eget
pedig ha tudnák mennyire fáj
csontjaimig megkínzott testem
piruettezni akkor is muszáj
forogni épp csak érintve a porondot
egyre légiesebb mozdulatokkal
szobrot készítenek rólam
szobrocskákat giccsek sorozatát
emlékplakettet szuveníreket
megfilmesítenek megfestenek
árverésen mutogatnak mint műtárgyat
ki ad érte többet uraim senki többet
pattog a kalapács egyszer
még egyszer s megint...
ennyit érnek csak a földért tett mozdulataim
csak ennyit

SZÁNALMAS PAPIRREPÜLŐ

a hirtelen támadt áprilisi szél
kikapja az újságot kezemből
forгатja egyre fennebb
a fák koronái közé sodorja
onnan cibálja tovább az utcasarokig
még tovább egy tömbház teraszán
landol ott sem lel olvasójára
már-már lapjaira hullik szét
légörvényben röpködnek oldalai
benne aznapi riportommal
fut a vasárnapi szám úgy ahogy van
ázik a „híres oldal” tócsába merül
a szél markából kimentett másikból
a nagymama papírrepülőt formál
unokájának a parki padon

hadd szaladgáljon utána
s amelyik megúsza szárazon
röppen tovább magasabbra
a tárcám alatt nevemmel
ha már ennyire könnyűnek
üresnek találtatik írásom
nincs értelme szaladnom utána



Absztrakt világ, 2022
(olaj, vászon, 70 x 100 cm)